

1.

ЗА ДАЛЕЧНОТО ЦАРСТВО

Едно време, преди стотици години, живеел в някое далечно царство млад княз. Името на това царство не помни никой. Хората са забравили и името на княза. Някои помнят само чудната приказка, която ще ви разкажа, за да я знаете и вие.

Майката на княза умряла още когато бил дете. А когато станал юноша, народи от далечни страни нахлули в царството, за да го завладеят. Бащата на княза – старият цар – трябвало да поведе войските си срещу враговете.

Войната продължила много, царят все не се връщал. Князът бил още млад. Той останал в двореца – да пази заедно с болярите престола на баща си, докле се свърши войната и царят се върне.

Не била честита тая царщина, за която разказва приказката. Додето траела войната, в престолния град се явила чума. Тя върлувала вече много месеци наред и изморила току-речи половината цареви поданици. Нямало ни един дом без покойник. Всички къщи били заразени; по големите площади димели денем и нощем клади, на които изгаряли мъртвците.

Мрачно и страшно било в града. Самият въздух бил тежък, болен. Тъжно ставало на човека да излезе на улицата и да погледне. Хората по цял ден се молели в

църквите на Бога – дано спре коситбата на страшния мор, но нищо не помагало.

Само в двореца нямало още ни един болник. Най-строго се пазело – да не би заразата да проникне и там.

Дворецът бил съграден върху висока скала, над града. Обикалял го широк ров, пълен с вода. За да влезе човек в двора, трябвало да мине по голям висящ мост; вечер мостът се вдигал, а денем го пазели войници, въоръжени от глава до пети. Отвъд рова обикаляла, като страшна змия, висока и дебела крепост от камък, с назъбени бойници. Оттам стрелци следели да не би врагове да нападнат двореца и да вземат короната.

Но чумата не се бояла нито от широкия ров, пълен с вода, нито от лъковете на стрелците, нито пък чакала да спуснат моста, че да влезе. Тя се страхувала само от един стар магьосник, който бил съветник на царя и учител на младия княз.

2.

ЗА МАГЪОСНИКА

Що правел този магьосник?

Той прекарвал денем в двореца заедно с княза, а нощем влизал в една голяма кула, дето му било жилището. Магьосниците живеят винаги в кули и не пушат никого да влиза при тях. Под кулата имало седем подземия едно под друго.

Когато настъпело полунощ, магьосникът слизал в подземните стаи по една стълба, която се извивала надолу като черупка на охлюв.

В самото дъно на седмото подземие имало една тясна и висока стая, съвсем тъмна. Там влизал магьосникът след полунощ. Той запалвал вълшебни смоли, чийто дим издавал особена миризма. После правел тайнствен знак с ръка и цялата стая се осветявала от зловещ червен пламък. Под неговата светлина белобрадият магьосник почвал да чете заклевания и врачби от стари книги, написани на език, какъвто говорели хората още преди потопа.

После вземал един голям меч с кръстообразна дръжка, замахвал към сребърното огледало, което висяло на стената, и с магична сила заповядвал да се яви духът на чумата.

Магьосниците знаят клетви, от които се боят всички духове. Щом изричал клетвата и насочвал меча

към огледалото, магьосникът виждал духа на чумата, отразен върху сребърната плоскост.

Чумата се явявала, разтреперена от страх. Тя се плашела не толкова от магьосника, колкото от голямата петолъчна звезда, извезана със златни жици на дрехата му – тъкмо над гърдите. Около звездата били написани някакви тайнствени букви. Такава била тая звезда, че всички зли духове треперели, като я погледнали, а добрите се покланяли смирено и с почит пред магьосника; на нея били написани всичките Божии имена, които споменават ангелите.

Всяка нощ магьосникът повтарял на чумата, че не бива да влиза в двореца, освен когато я повика той.

Тя си излизала уплашена и отново тръгвала по глухите тъмни улици на заразения град. А хората, които били още по улиците или се връщали от работа, виждали суха и висока черна жена с кървави очи

и зелени уста, с костеливи ръце и крака. По тялото ѝ зеели страшни рани, прилични на кървави цветя, а на раменете ѝ се веело скъсано покривало, чиито дупки приличали на мъртвешки глави. На главата си имала корона от човешки кости, оплетени със зелени змии.

Когато погледнела тая жена, веднага припадал. Той се гътвал без сваяст, а тялото му се обсипвало с големи рани.

Тая жена била чумата.

3.

ЗА ГОЛЕМИЯ БРЪМБАР

Една вечер князът седял в широката стая на двореца и разглеждал чудните цветя, изписани по прозореца.

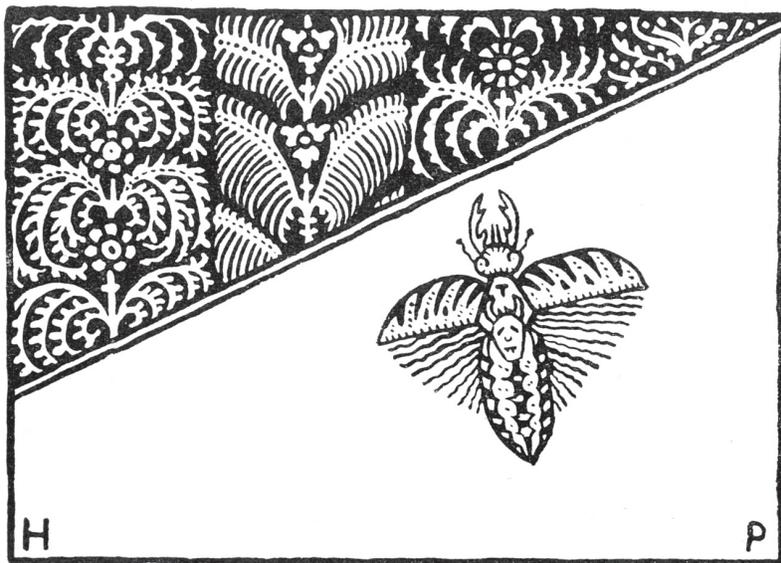
Той се бил замислил. Искало му се много да слезе в града и да види чумата, за която разказвали с ужас всички в двореца. Но той знаел, че магьосникът не давал никому да излиза от крепостта.

Само двама можели да слизат в града, за да внасят храна, но и те носели муски, заштити от магьосника, за да ги познава чумата, та да не ги напада. Князът седял дълго на прозореца и с любопитство гледал тъмния град и големите зловещи огньове на кладите, запалени по градските стъгди.

Докато гледал тъй, един голям бръмбар влетял в стаята и се ударил в дебелилото стъкло на прозореца. Насекомото паднало по гръб върху мраморната плоча, на която си бил сложил князът ръката. То почнало да мърда живо с краката си, но било тежко, та все не можело да хвъркне, а само се въртяло по гръб.

Князът хванал бръмбара, погледнал го и се готвел вече да го пусне през прозореца, но изведнъж забелязал на корема и по гърба му особени белези и шарки. Той запалил сребърния светилник и приближил насекомото до светлината, за да го разгледа добре.

На корема му била изобразена със зелени жилчици корона със седем върха, а на гърба, дето се разклонявали като два щита жълто-златистите крила, се виждали преплетени чертици, прилични на двурога глава със страшен изглед.

Момъкът се подвоумил дали да занесе бръмбара да го види магьосникът, или да го пусне. Като размислил малко, той го похлупил с една кристална чаша, за да не отлети, и го оставил на масата, па отишъл да вечеря.

4.

ЗА ДЪЩЕРЯТА НА МАГЬОСНИКА

Всеки ден князът и магьосникът обядвали и вечеряли заедно. Ала тая вечер старецът не дошъл в трапезарията, ами пратил слугата си да му отнесе вечеря в кулата.

Князът вечерял сам и си легнал.

На сутринта той отишъл да повика учителя си – да му покаже бръмбара. Но слугата, който стоял пред вратата на кулата, казал на момъка, че старецът е тежко болен.

– От снощи е много зле – рекъл той. – Заклучил се е в една стая и мене дори не пуска да вляза. Дъщеря му дохожда преди малко да го споходи, но и нея не пусна.

Князът не искал да безпокои магьосника, затова се върнал.

Ала като слизал по стъпалата, що водели към кулата, срещнала го дъщерята на стареца.

Тя била много хубава: очите ѝ блестели като светкавица, гласът ѝ звънтял като сребърно звънче, а лицето ѝ било бяло и румено.